

بیانیه زندانیان بند 350 همیستگی با کارگران آفریقای جنوبی

رنج سالیان دراز محرومیت و هلاکت میلیون ها نفر به ویژه کارگران سیاه پوست آفریقای جنوبی که از سوی حکومت آپارتاید تحمیل می شد جایی خود را به آزادی و رهایی از عذاب فقر نداد.

نولیبرالیسم اقتصادی با جابه جایی حکومت پیشین نه تنها از میان نرفت بلکه با چهره ای دژم و عزمی جهنمی برای غارت و بهره کشی به حیات خود جان تازه ای بخشید. دولت آفریقای جنوبی اکنون و از مدتها پیش عهده دار وظیفه ای است که پیش از آن آپارتاید انجام می داد، یعنی بهره کشی از مردم و منابع این مردم حتا در مقیاسی وسیع تر و شدیدتر.

آپارتاید میلیون ها نفر را در داخل و در کشورهای همسایه ی آفریقای جنوبی با ددمنشی از پای در آورد و اکنون در ادامه آن راه سرمایه داری بومی و جهانی به میلیون ها نفر دیگر داغ نکبت زده است.

امپریالیسم جدید در لباس نولیبرالیسم پس از تغییر حکومت در دفاع از شرکت های معدنی و صنعتی و کشاورزی، به جان مردم فقیر سراسر آفریقا و جنوبی تا افتاده است. نمونه ی اخیرش کشتار معدنچیان معترض آفریقای جنوبی است زمانی که این کارگران در جهت منافع سرمایه داری جان می کنند و فقیر و بی کار می شدند و زبان به اعتراض نمی گشودند، کارفرمایان و دولت هم از دموکراسی ظاهری لیبرال دم می زدند و چهره ی دولت آزادیخواه از خود به نمایش می گذاشتند، اما بلافاصله پس از آنکه فریاد اعتراض به محرومیت و گرسنگی کارگرانی بلند شد که در اعماق 300 متری زمین با کمترین ایمنی زمین را می شکافتند، رژیم آپارتاید اقتصادی و نولیبرالی به روی آنان آتش گشودند. پاسخ شرکت های بومی و جهانی به درخواست کارگران معدن برای لقمه ای نان و نجات خانواده هایشان از مرارت، کشتن بیش از 30 نفر از کارگران و زخمی و از کار انداختن بیش از یک صد نفر دیگر بود.

امپریالیسم نو و رسانه های وابسته یه آنان از يك سو و دولت حامی سرمایه داران از دیگر سو به تکاپو افتادند تا از داورى تاریخ بگریزند، خشم مردم اما نمی گذارد این جنایت از دامن تاریخ کارگر کشی پاك شود. معدن چین در همه ی کشورهای سرمایه داری در فرایند عادی کار خود نیز فجاجع بیشماري را تجربه کرده اند. آنها در اعماق زمین جان باخته اند یا در اعتصاب و اعتراض از پای در آمده اند یا رنج و فقر را تحمل می کنند و نمونه های آن در انگلستان، چین، اسپانیا، شیلی و آفریقا راهمه به یاد داریم.

امروز وضع زندگی در افریقای جنوبی رقت بار شده است. بیکاری، فقر پس از اتمام دوره ی آپارتاید هنوز وجود دارد. زاغه ها پر شده است از زنان و کودکان و از کارگران از افتاده، خیابان را لشگر بی کاران به نمایش گذاشته اند. دستمزدهای واقعی سقوط می کنند و از خدمات رفاهی و اجتماعی و آموزش مالکین پیشین داخلی و خارجی و عمدتاً برای بخش وسیعی از مردم خبری نیست سفید پوست بر اریکه ی قدرت اقتصادی نشسته اند. اما سیاهان و رنگین پوستان و. حتا بخشی از مردم عادی سفید پوست در ناکامی کامل اقتصادی به سر می برند دولت نئولیبرال که مردم را به پایان یافتن آپارتاید دل خوش می کند و با ابزار سهمگین سرکوب ادامه راه بهره کشی و غارت منابع گرانبهای کشور را هموار می سازد. این بار ماشین کشتار در جلوی معدن و نیز در زیر زمین به جان کارگران محروم و رنج دیده ی سیاه پوست افتاد. این دولت نیز مانند همه ی موارد مشابه از حمایت نظامی و سیاسی و رسانه ای امپریالیستی به ویژه آمریکا و متحدان ناتو برخوردار است و جنایت بهای بیشتری را در حق مردم معترض در سر می پروراند.

ما زندانیان که در راه دفاع از حقوق انسانی، آزادی همگانی و عدالت مردم جهان و میهن خود در بند 350 عمر می گذرانیم و ما که خود را هم بسته ی کارگران جهان و ایران می دانیم، از این جنایت بشری به خشم آمده ایم. گر چه نمی توانیم آن را جز از این طریق ابراز داریم.

درحالی که دست ما برای یاری کارگران کشورمان کوتاه است که با بیکاری بی سابقه و گسترده و گرانی سرسام آور و دستمزدهای مادون حداقلی روبه رویند و امکان تشکل و اعتراض از ایشان سلب شده است، همدل و همصدا با کارگران آگاه و مردم آزادیخواه جهان این جنایت را محکوم می کنیم که بی شک از چهره های عریان همه روزه ی سرمایه داری جهانی است و دل و اندیشه و بازوی خود را در کنار مقاومت معدنچیان افریقای می گذاریم.

به جانبختگان ادای احترام می کنیم و همدردی عمیق خود را با داغ دیدگان ابراز می داریم.

فریبرز رییس دانا، سعیدمتین پور، رضا شهابی، فریدون صیدی راد، سعید جلالی
فر، بهنام ابراهیم زاده
